

Universitätsbibliothek Wuppertal

L. Annæi Senecæ Philosophi Opera, Qvae Exstant Omnia

Seneca, Lucius Annaeus <Philosophus>

Antverpiæ, 1615

Elogia avctorvm
de L. Annæo Seneca.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

<urn:nbn:de:hbz:468-1-466>

ELOGIA AVCTORVM

DE L. ANNÆO SENECA.

L. Iunius Moderatus Columella, lib. III. de re rust. cap. III.

NED Nomentana regio nunc celeberrimâ famâ est illustris, I.
Et præcipue quam possidet Seneca VIR EXCELENTIS
INGENII ATQVE DOCTRINÆ, cuius in prædiis vinea-
rum iugera singula cullos octonos reddidisse plerumque com-
pertum est.

M. Fabius Quintilianus cap. x. lib. XII.

In his etiam quos ipsi vidimus, CÖPIAM SENECAE, vires Africani, ma- II.
turitatem Afri reperimus.

Tacitus Annalium lib. XII.

At Agrippina, ne malis tantum facinoribus notesceret, veniam exsiliij pro III.
Annœo Senecâ, simul præturam impeirat, latum in publicum rata, ob CLARI-
TVDINEM STVDIORVM EIVS, utq; Domitij pueritia TALI MAGISTRO
adolesceret, Et consiliis eiusdem ad spem dominationis vteretur.

Lib. XIII.

Quamquam oratio composita à Senecâ MVLTVM CVLTVS preferret, ut IV.
fuit illi viro INGENIVM AMOENVM, Et temporis illius auribus accommo-
datum.

Eodem libro.

Burrum tamen Et Senecam MVLTRVM RERVM EXPERIENTIA COGNITOS. V.

Plinius cap. i v. lib. XIV.

Nouisimè Annœo Senecâ PRINCIPĒ TVM ERVDITIONIS, ac poten- VI.
tia, que postremo nimia ruit super ipsum, minimè utique miratore manum.

Plinius Iunior epist. III. lib. v. de his qui doctrinâ & morib; insignes
amatoria luserunt.

Sed ego verear ne me non satis deceat quod decuit M. Tullium, C. Calum, VII.
Asinium Pollionem, M. Messalam, Q. Hortensium, M. Brutum, Et c.
Annaum Senecam, Et c.

Franciscus Petrarcha epist. ad Annæum Senecam.

Plutarchus (inquit) siquidem Græcus homo, Et Traiani principis magi- VIII.
ster,

NOTÆ.

- I. **N**OMENTANA REGIO.] Vbi prædium & vineæ Senecæ: epist. civ. & cx. legi. Bis quidem nominat Senecam: sed si- ne laudatione aliâ aut elogio. Semel, libello De non irascendo: Ideò, inquit, cum Nero ta- bernaculum quoddam octangulum, formâ & pretio eximium confici iussisset: Seneca ad eum, ostendisti pauperem teipsum. nam si hoc ami- seris,
- VIII. PLUTARCHVS SI- QVIDEM GRAECVS.] Vnde hæc Petrar- cha, nescio: in hodierno Plutarcho nō puto

ster, suos claros viros nostris conferens, cum Platonis & Aristoteli, quorum pri-
mum diuinum, secundum demonium Graci vocant, Marcum Varronem, Ho-
mero Virgilium, Demostheni Marcum Tullium obiecisset, ausus est ad postre-
num & ducum controversiam mouere, nec eum tantum saltem veneratio discipuli
continuit. IN VNO SANE SVORVM IMPARIA PRORSVS INGENIA
NON ERVBVIT CONFITERI, quod quem tibi ex equo in moralibus pra-
ceptis obiicerent, non haberent.

Idem epistolâ contra Gallum.

ix. Et cum Tullio Senecam pono, de quo Plutarchus magnus vir & Gracis ul-
tro faretur, NULLVM IN GRÆCIA FVISSE, QVI SIBI IN MORA-
LIBVS POSSIT COMPARARI.

Fronto orator apud Ioh. Salisberiensem Policrat. lib. viii.

x. Seneca tantus utique, quem Fronto secundum quosdam nepos Plutarchi affe-
rit, sic vniuersos exterminare errores, ut aurea videatur saecula reformare, &
Deos ab humano genere exsulantes, cuius operâ reuocatos, hominibus con-
tractâ societate misceri.

Dio lib. lix.

xi. Οὐδὲν Σενέκας ὁ Αὐτοῦ Λύκιος ὁ παιτας μὴ δῆ καὶ εἰστὸν Ρωμαῖος, πολλὰς δὲ
ηὐαγγελίους Σοφίαν τε εργάσας, διεφθάρη παρ' ὀλίγον, μηδὲ αἰδηνότας πί, μήτε δόξας, ὅπ-
δικης πινδὲ τῷ σωτερίῳ παρόντος αὐτὸς ἐγένετο: Annæus Seneca, qui
OMNES SVI AETVI ROMANOS, multos verò & alios SAPIENTIA AN-
TEIVIT, propemodum periit: et si nihil admisisset vel suspicione leui, sed
quia caussam quamdam in Senatu, præsente Caio, disertè egerat.

Xiphilinus in Nerone.

xii. Εὐχέσθην δέ τε Σενέκας καὶ οὐδὲν Βούρρως, φρεγμώτατί τε ἄμα καὶ δικατότατος
πάντων τῶν Νέρωνα ὄντες, οὐδὲν c. Aegrè tulerunt Seneca & Burrus, prudentissimi
simul & potentissimi eorum qui Neroni aderant.

Iuuenalis Satyrâ v.

xiii. Nemo petit modicis qua mittebantur amicis
A Senecâ, qua Piso bonus, qua Cotta solebat
Largiri.

Satyrâ viii.

xiv. — Quis tam
Perditus, ut dubitet Senecam preferre Neroni?

Satyrâ ix.

xv. Temporibus diris igitur iussuq; Neronis
Longinum, & magnos Senecæ pradiuitis hortos

Clau-

seris, tale non reparabis. Et ita euénit, cùm
nauis submersa esset, periit & tabernaculum:
quod Nero tamen moderatius tulit, memor Se-
necæ admonitionis. Iterum in Galbâ, ubi de
Othonem: Otho vtebatur familiariter Senecâ,
cuius operâ & monitu missus est à Cæsare pro-
prætore in Lusitaniam. Attende obiter. gene-
rosa illa postea mors Othonis, ab hac con-
suetudine & præceptis Senecæ profecto
fuit. Aliquid, et si molli, ex forti amicitia
adhæsit. Hactenus in Plutarcho reperio: ce-
tera fide Petrarchæ nituntur.

DE L. ANNÆ O SENECA.

XXIX

*Clausit, & egregias Lateranorum obfidet ædes
Tota cohors.*

Martialis lib. vii. ad Ouidium.

Facundi Scenecæ potens amicus.

XVI.

Idem lib. xii.

*Non es, crede mihi, bonus. quid ergo?
Ut verum loquar, optimus malorum.
Pisones, Senecásque, Memmiósque,
Et Crispos mihi redde, sed priores:
Fies protinus ultimus bonorum.*

XVII.

Tertullianus de Animâ, cap. xx.

Seneca, SÆPE NOSTER.

XVIII.

Ausonius in gratiarum actione pro Consulatu suo
ad Gratianum Imperatorem.

Dives Seneca, non tamen Consul.

XIX.

Sidonius Apollinaris ad Felicem.

XX.

*Non quod Corduba præpotens alumnis
Facundum ciet, hic putes legendum,
Quorum unus colit hispidum Platona,
Incassumq; suum monet Neronem.*

Cetera elogia inter Fragmenta reperies.

C 3

FRAG.